

200701894/1.

Datum uitspraak: 17 juli 2007

AFDELING  
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet  
bestuursrecht op het hoger beroep van:

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,  
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/5819 en 07/5818 van de  
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats  
Breda, van 15 februari 2007 in het geding tussen:

en

appellant.

## 1. Procesverloop

Bij besluit van 6 februari 2007 heeft appellant (hierna: het COA) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om voortzetting van de verstrekkingen op de voet van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva 2005) afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 februari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, (hierna: de voorzieningenrechter) voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat het COA een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft het COA bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 29 maart 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Bij brieven van 30 maart 2007 en 17 april 2007 heeft de vreemdeling nadere stukken ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

## 2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 3a, eerste lid, van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: de Wet COA), zijn, in afwijking van artikel 72, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) de afdelingen 1, 3 en 4 van hoofdstuk 7 van die wet, van toepassing op besluiten in het kader van het onthouden dan wel de beëindiging van verstrekkingen bij of krachtens de Wet COA.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, is het COA onder meer belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers.

Ingevolge het tweede lid kan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) het COA taken, als bedoeld in het eerste lid, opdragen met betrekking tot andere categorieën vreemdelingen.

In artikel 12 is bepaald dat de minister regels kan stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 3, tweede lid.

Krachtens die bepaling heeft de minister de Rva 2005 vastgesteld.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Rva 2005, draagt het COA zorg voor de centrale opvang van asielzoekers door erin te voorzien dat hen opvang wordt geboden in een opvangvoorziening. In het tweede en derde lid is uitgewerkt welke categorieën asielzoekers tot de in het eerste lid bedoelde asielzoekers behoren en welke vreemdelingen daarmee worden gelijkgesteld.

2.2. In grief 1 klaagt het COA dat, samengevat weergegeven, de voorzieningenrechter, door te overwegen dat het COA kan besluiten de verstrekkingen in geval van bijzonder schrijnende omstandigheden voort te zetten, hoewel op grond van de Rva 2005 daarop geen aanspraak (meer) bestaat, heeft miskend dat de vreemdeling alleen recht op verstrekkingen heeft wanneer hij valt onder een van de categorieën aan wie op de voet van artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva 2005 opvang wordt geboden en daarbuiten geen aanleiding voor het verlenen van verstrekkingen kan bestaan.

2.2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 28 maart 2007 in zaak no. 200605521/1; JV 2007/187) houdt de in artikel 3 van de Wet COA neergelegde wettelijke taak van het COA ook in dat het ondanks een meeromvattende beschikking opvang verleent in zeer bijzondere omstandigheden die tot feitelijke opvang nopen, voor zover deze omstandigheden niet vallen onder het bereik van de door de minister aangewezen categorieën van artikel 3 van de Rva 2005. De voorzieningenrechter heeft dit onderkend.

Grief 1 faalt.

2.3. In grief 2 klaagt het COA dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat het COA ten onrechte niet heeft beoordeeld of de vreemdeling na de beëindiging van de verstrekkingen in een humanitaire of medische noodsituatie zal raken en gesteld noch gebleken is dat de mantelzorg waarop de vreemdeling is aangewezen onder 'medisch noodzakelijke zorg' in de zin van artikel 10 van de Vw 2000 valt. Hiertoe voert het COA aan dat een beroep van de vreemdeling op artikel 10 van de Vw 2000 voorkomt dat hij in een medische noodsituatie terecht zal komen.

2.3.1. Ter beoordeling of sprake is van een acute medische noodsituatie die tot opvang noopt, dient het COA volgens het beleid dat het zelf pleegt toe te passen te beoordelen of de vreemdeling lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van onmiddellijke behandeling in deze fase van de stoornis zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke en/of lichamelijke schade. Dat hiervan sprake is, behoeft niet aan beëindiging van de verstrekkingen in de weg te staan, indien een beroep van de vreemdeling op artikel 10 van de Vw 2000 het intreden van evenbedoelde gevolgen - van het achterwege laten van medische behandeling - voorkomt. Nu het besluit van 6 februari 2007 geen blijk geeft van een beoordeling of sprake is van een acute medische noodsituatie en het COA evenmin heeft beoordeeld of de mantelzorg waarop de vreemdeling is aangewezen onder artikel 10 van de Vw 2000 valt en of die mantelzorg elders op vergelijkbare wijze kan worden geboden, bestaat geen grond voor het oordeel dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat het COA ten onrechte heeft nagelaten te beoordelen of sprake is van bijzondere omstandigheden die tot opvang nopen. Onderzoek op deze punten is in dit geval van bijzonder belang omdat mantelzorg pleegt te worden geboden door personen uit de directe leefomgeving en een rechtsgevolg van het besluit van 6 februari 2007 nu juist is dat de

vreemdeling daaruit zonder gebleken alternatief wordt verwijderd.

Ook grief 2 faalt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. Het COA dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt het Centraal Orgaan opvang asielzoekers tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door het Centraal Orgaan opvang asielzoekers aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en  
mr. B. van Wagtendonk en mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Leden,  
in tegenwoordigheid van mr. H.W. Groeneweg, ambtenaar van Staat.

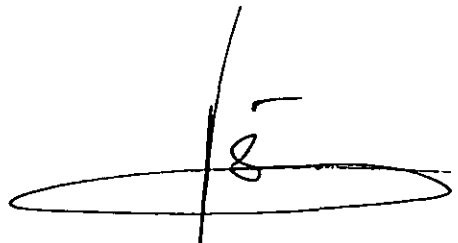
De Voorzitter  
is verhinderd de uitspraak  
te ondertekenen.

w.g. Groeneweg  
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 juli 2007

32-491.  
Verzonden: 17 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,  
de Secretaris van de Raad van State,  
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,  
directeur Bestuursrechtspraak



COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Ingekomen bij de griffie op:

13 FEB 2007

Rechtbank Breda,  
sector bestuursrecht

Centraal Bureau

Gelijk Advocaten  
Postbus 1138  
5200 BD Den Bosch

tevens per fax 0572-208180

|                  |                                                  |
|------------------|--------------------------------------------------|
| datum            | 6 februari 2007                                  |
| oms kenmerk      | BJZ/SL/06u.000337                                |
| onderwerp        | Verzoek continuering opvang , INDr. 0604.05.0182 |
| inlichtingen bij | S.F. Leeuwin                                     |
| afzendersnummer  | 070 - 3727 243                                   |
| fax              | 070 - 3727 272                                   |
| bijlage(n)       |                                                  |
| uw brief         | 15 januari 2007                                  |

Sir Winston Churchill  
2285 SJ Rijswijk  
postbus 3000  
2280 ME Rijswijk  
telefoon 070 572 70

Geachte mevrouw van Kuilenburg,

Bij schrijven van 15 januari 2007 heeft u namens uw cliënt, de heer , het  
COA verzocht de opvangvoorzieningen van uw cliënt te continueren.

### Besluit

Het verzoek om continuering van de opvang van uw cliënt wordt afgewezen.

### Motivering van de beschikking

#### Eindiging van de opvang

Bij beslissing van 12 april 2006 heeft de ambtsvoorganger van de Minister van Justitie, namens deze de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), de asielaanvraag van uw cliënt, afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 29 juni 2006 ongegrond verklaard door Rechtbank 's- Gravenhage, zittinghoudende te Leeuwarden. Thans is uw cliënt rechtmatig verwijderbaar in zijn asielprocedure.

De beslissing van 12 april 2006 is een meeromvattende beschikking als bedoeld in artikel 45 van de Vreemdelingenwet 2000, voor wat betreft de rechtsgevolgen. Dat houdt in dat de afwijzing van de door uw cliënt ingediende aanvraag om hem een

Correspondentie uitsluitend  
aan het postadres met  
vermelding van de datum  
het kenmerk van deze brief



verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen op grond van het bepaalde in artikel 45, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 van rechtswege tot gevolg heeft dat de daarin bedoelde verstrekkingen worden beëindigd.

De IND heeft het COA medegedeeld dat uw cliënt rechtmatig verwijderbaar is geworden op zijn asielaanvraag en dat de rechtsgevolgen van artikel 45 Vreemdelingenwet 2000 in werking zijn getreden. Het COA kan aldus niet zelfstandig beslissen omtrent het eindigen van de verstrekkingen. Ingevolge artikel 45 van de Vw 2000 eindigen de verstrekkingen immers van rechtswege.

#### *Verzoek om continuering van de opvang*

Bij uitspraak van 2 maart 2005 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, in afwijking van eerdere uitspraken, bepaald dat het COA een voor beroep vatbare beslissing dient te nemen op een verzoek om continuering van de opvang (AbRvS, 2 maart 2005, no. 200407732). Overigens heeft de Afdeling in lijn met eerdere uitspraken nogmaals bepaald dat, indien er sprake is van een meeromvattende beschikking, de geboden verstrekkingen van rechtswege eindigen en het COA in dat opzicht geen zelfstandige beslissingsbevoegdheid toekomt (AbRvS, 18 mei 2005, no. 200500425).

In uw brief van 1 december 2006 verzoekt u het COA om de opvang en de overige Rva-verstrekkingen van uw cliënt te continueren op grond van bijzondere omstandigheden. U stelt dat bij ontruiming van uw cliënt een medische noodsituatie zal ontstaan. Hiertoe heeft u nadere medische informatie overgelegd, bestaande uit een brief van reumatoloog G.A.W. Bruyn en algemene informatie over de ziekte van Bechterew, waarbij de medische situatie waarin uw cliënt zich bevindt nader wordt toegelicht.

U stelt dat op dit moment een bezwaarprocedure loopt tegen het besluit van de IND van 12 december 2006, waarbij de IND heeft besloten om artikel 64 Vw 2000 niet van toepassing te achten.

U stelt dat u op 30 november 2006, inzake uw cliënt, een aanvraag regulier op medische gronden heeft ingediend, waarop nog geen besluit is genomen.

U heeft aangegeven dat de opvang van uw cliënt dient te worden gecontinueerd omdat er sprake is van bijzondere omstandigheden. U stelt dat deze omstandigheden zijn gelegen in de medische problematiek ten aanzien van uw cliënt. Het COA kan alleen tot continuering van de verstrekkingen overgaan indien uw cliënt behoort tot een van de categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva 2005). Hierbij merk ik op dat de Rva een



algemeen verbindend voorschrift (ABRvS, 9 augustus 2002; AB 2002, nr 30) is en derhalve geen beleidsregel, waarvoor de inherente afwijkingsbevoegdheid ex artikel 4:84 van de Awb geldt. Dit artikel geldt nu juist echter niet ten aanzien van de Rva, zodat aan het COA geen zelfstandige beoordelingsruimte toekomt.

Ten aanzien van de medische problematiek merk ik op dat, indien uw cliënt meent dat hij gelet op zijn medische situatie niet in staat is om te reizen, hij een beroep kan doen op artikel 64 van de Vw 2000. Uit de door u overgelegde informatie blijkt dat uw cliënt dat gedaan heeft en de IND heeft verzocht om toepassing te geven aan artikel 64 Vw 2000. Ten aanzien van uw cliënt heeft de IND de aanvraag op grond van artikel 64 Vw 2000 afgewezen. Eerst indien de IND heeft geoordeeld dat uw cliënt niet in staat is om te reizen en artikel 64 Vw 2000 dan wel de analoge situatie op uw cliënt van toepassing is, kan er een recht op opvang ontstaan (zie artikel 3, derde lid, sub f en g, Rva 2005). Van een dergelijk oordeel van de IND is niet gebleken. Voorts merk ik nog op dat ingevolge artikel 4, lid 3 van de Rva 2005(wijziging Rva 2005, Staatscourant 12 september 2006) het enkele beroep op artikel 64 Vw of de analoge situatie geen recht op opvang genereert.

Het COA doet geen toets met betrekking tot de medische omstandigheden. Het COA verleent pas opvang indien de IND heeft geoordeeld dat uw cliënt niet in staat is om te reizen en artikel 64 Vw 2000 dan wel de analoge situatie op uw cliënt van toepassing is(zie artikel 3, derde lid, sub f en g, Rva 2005). Van een dergelijk oordeel van de IND is niet gebleken.

Daarnaast merk ik nog op dat uw cliënt na de beëindiging van de verstrekkingen ingevolge artikel 10 van de Vw 2000 aanspraak kan maken op voortgaande medische zorg. De enkele omstandigheid dat uw cliënt geen onderdak meer heeft leidt niet tot de conclusie dat een eventuele behandeling niet mogelijk is(ABRvS, 20 januari 2005, nr. 200406855/1).

Ten aanzien van uw cliënt is een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier op medische gronden ingediend. De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier op medische gronden geeft geen recht op continuering van de Rva-verstrekkingen en staat niet de beëindiging van de Rva-verstrekkingen in de weg (artikel 7, tweede lid, Rva 2005).

Uit jurisprudentie blijkt dat er, gelet op de tekst van de Rva, sprake is van een gebonden bevoegdheid en derhalve bestaat er geen ruimte voor een eigen afweging door het COA. Ik verwijz hierbij naar een uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's Hertogenbosch d.d. 9 november 2005(Awb 05/49458/ Awb 05/49485/ Awb 05/49487/ Awb 05/49489) en naar een uitspraak van de



Centraal Orgaan opvang asielzoekers

voorzieningenrechter van de rechtbank Den Haag d.d. 23 december 2005( Awb 05/ 31722).

Uw cliënt behoort derhalve niet tot een van de (andere) categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen(Rva 2005). Uw cliënt heeft derhalve geen (nieuw) recht op verstrekkingen.

#### Rechtsmiddelen

Tegen deze beschikking kan beroep worden ingesteld bij de voorzitter van de Vreemdelingenkamer van de arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage. Het beroep moet binnen 4 weken na de dag van verzending van dit besluit worden ingesteld.

Het beroepschrift dient u te richten aan:  
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken  
Postbus 1601  
2003 BR Haarlem  
(faxnummer: 023 - 512 67 36)

Een ingediend beroepschrift heeft geen schorsende werking. Ter verkrijging van schorsende werking dient u connex aan het beroepschrift een verzoek om een voorlopige voorziening in te dienen. Pas wanneer de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening heeft toegewezen kan er een recht op verstrekkingen ontstaan.

Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers  
namens deze,  
de Algemeen Directeur,  
namens deze

mr A. Tardjopawiro  
Senior Bedrijfsjurist directie Beleid & Juridische zaken

# uitspraak

---

## RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Rcg.nr(s): AWB 07/5819  
AWB 07/5818

V-nr(s):

uitspraak van de voorzieningenrechter ingevolge artikel 8:84 en 8:86 Algemene wet  
bestuursrecht d.d. 15 februari 2007

in de zaak van

verzoeker, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde  
mr. I.M. van Kuilenburg te 's-Hertogenbosch,

en

het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: COA),  
verweerder.

### 1. Procesverloop

1.1 Verzoeker heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 6 februari 2007 (hierna: bestreden besluit) inzake de afwijzing van het verzoek om continuering van de voorzieningen, waaronder opvang, als bedoeld in de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: Rva 2005) en heeft een verzoek om een voorlopige voorziening gedaan.

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het verzoek is behandeld ter zitting van 14 februari 2007. Verzoeker heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Verweerder is niet verschenen.

### 2. Overwegingen

2.1 Vooropgesteld wordt dat ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening kan treffen indien

onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Volgens artikel 8:86, eerste lid, Awb kan de voorzieningenrechter, indien het verzoek een voorlopige voorziening te treffen is gedaan indien beroep bij de rechtbank is ingesteld en geoordeeld wordt dat na de zitting, bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, Awb, nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.2 Verzoeker heeft gesteld te zijn geboren op \_\_\_\_\_, gesteld Staatloos, afkomstig uit Azerbeidzjan te zijn en sedert 25 maart 2006 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Bij brief van 15 januari 2007 heeft verzoeker verweerder verzocht de Rva-voorzieningen, waaronder opvang, te continueren.

2.3 Verweerder heeft het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot afwijzing van het verzoek om continuering van de opvangvoorzieningen. Daarbij heeft verweerder verzoeker meegedeeld dat hij het AZC Luttelgeest op maandag 12 februari 2007 zou moeten verlaten.

2.4 Verzoeker heeft bij wege van voorlopige voorziening verzocht verwijdering uit de opvang te verbieden. Verzoeker heeft, samengevat, daartoe het volgende aangevoerd. Bij besluit van 12 december 2006 heeft de Immigratie- en naturalisatiedienst (hierna: IND) namens de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Minister van Justitie, (hierna: de Minister) afwijzend beslist op verzoekers aanvraag om met toepassing van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) uitzetting achterwege te laten zolang het gelet op zijn gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen. Verzoeker heeft bij de Minister bezwaar gemaakt tegen dat besluit en is van mening dat het bezwaarschrift een gerede kans van slagen heeft. Verzoeker is daarom van mening dat verweerder in redelijkheid de opvangvoorzieningen niet zal kunnen beëindigen tot de Minister op het bezwaarschrift heeft beslist. Toepassing van artikel 64 Vw 2000 houdt in dat een vreemdeling recht heeft op toelating tot de opvang als uitzetting van een vreemdeling achterwege blijft omdat de vreemdeling op medische gronden niet in staat is te reizen, aldus verzoeker. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: AbRS) heeft onder andere bij uitspraak van 2 maart 2005 (registratienummer 200407732/13) geoordeeld dat verweerder bevoegd is te besluiten op verzoeken om continuering van de opvang. De voorzieningenrechter van de rechtbank, zittingsplaats Groningen, heeft in haar uitspraak van 15 augustus 2005 (kenmerk AWB 05/35561) overwogen dat verweerder zich niet op het standpunt kan stellen dat het alleen bevoegd is tot opvangverlening nadat de IND heeft vastgesteld dat de vreemdeling niet kan reizen vanwege zijn medische situatie maar dat verweerder is gehouden een verzoek om continuering van opvang vanwege medische redenen inhoudelijk te beoordelen en een deugdelijke belangenafweging te maken. Verzoeker is van mening dat verweerder ook in zijn geval een deugdelijke belangenafweging moet maken. Verzoeker heeft aangevoerd dat in zijn situatie een humanitaire en medische noodsituatie zal ontstaan als hij uit de opvang zal worden verwijderd. Hij is van mening dat verweerder in redelijkheid niet tot het oordeel heeft kunnen komen dat zijn opvang kan worden beëindigd. De Minister heeft aan zijn besluit het advies van Bureau Medisch Advisering (hierna: BMA) van 5 december 2006 ten grondslag gelegd. Uit dat advies blijkt onder andere dat verzoeker, die lijdt aan een vergevorderd stadium van de ziekte van Bechterew, die zich in progressieve zin ontwikkelt en waardoor totale verstijving ontstaat van gewrichten van de wervelkolom en de heupen, voor zijn dagelijkse verzorging vrijwel volledig afhankelijk is van derden. Verzoeker heeft aangevoerd dat, gelet op het feit dat hij

voor zijn primaire levensbehoeften afhankelijk is van mantelzorg, bij het uitblijven van die mantelzorg een zorgwekkende situatie, dan wel een medische noodsituatie, zal ontstaan. Ook uit de verklaring van revalidatiearts P.J.A. ten Hengel van 1 februari 2007, gestuurd aan de Medische opvang asielzoekers (hierna: MOA) die verzoeker heeft ingebracht, blijkt onder andere dat verzoeker voor zijn dagelijkse verzorging geheel afhankelijk is van anderen. Daarom dient een vorm van mantelzorg aanwezig te zijn om een medische noodsituatie te voorkomen. Het BMA gaat er, volgens verzoeker overigens ten onrechte, vanuit dat deze mantelzorg in Azerbeidzjan aanwezig zal zijn en heeft daarom de IND geadviseerd uitzetting niet achterwege te laten. Verweerder loopt volgens verzoeker op de zaken vooruit door, nog voordat van uitzetting naar Azerbeidzjan sprake is, verzoeker te verwijderen uit de opvang. Hierdoor komt verzoeker op het moment dat het verweerder hem uit het AZC Luttelgeest verwijdt op straat te staan, waar van een medische behandeling en mantelzorg geen sprake is en dus een medische noodsituatie op korte termijn zal ontstaan. Verzoeker heeft ter zitting verduidelijkt dat vanwege de humanitaire noodsituatie waarin hij komt te verkeren als hij uit het AZC wordt verwijderd een situatie ontstaat die analoog is aan een situatie waarin een beroep op artikel 64 Vw 2000 uitzetting verbiedt. Verzoeker is van mening dat verweerder ten onrechte in het bestreden geen aandacht heeft besteed aan de bijzondere schrijnende medische omstandigheden. Hierdoor is het bestreden besluit volgens verzoeker onvoldoende voorbereid en onvoldoende gemotiveerd. Daarnaast heeft verzoeker een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel aangezien verweerder regelmatig uitzettingen uit de opvang tijdelijk opschort, bijvoorbeeld in afwachting van een lopende artikel 64 Vw 2000 procedure. Anders dan verweerder in het bestreden besluit heeft overwogen bestaat de bevoegdheid en praktische mogelijkheid om opvang tijdelijk te continueren wel. Verzoeker is van mening dat niet valt in te zien waarom verweerder gezien de zwaarwegende medische omstandigheden, niet redelijkerwijs afwacht tot de Minister heeft beslist op het bezwaarschrift in de artikel 64 Vw 2000-procedure. Dat verweerder de bevoegdheid heeft om Rva-voorzieningen te verstrekken aan vreemdelingen die volgens artikel 3, tweede en derde lid, Rva 2005 niet (meer) in aanmerking komen voor Rva-verstrekingen, blijkt uit de manier waarop artikel 3 Rva 2005 is geformuleerd en die geen limitatieve opsomming geeft, zo heeft verzoeker ter zitting aangevuld.

2.5 De voorzieningenrechter neemt, in het licht van de aangevoerde gronden, voorts het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: Wet COA) is het Centraal Orgaan opvang asielzoekers onder meer belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers en het plaatsen van asielzoekers in een opvangvoorziening;

In artikel 3a, eerste lid, Wet COA is bepaald dat in afwijking van artikel 72, derde lid, Vw 2000 de afdelingen 1, 3 en 4 van hoofdstuk 7 van de Vw 2000 van toepassing zijn op besluiten in het kader van het onthouden dan wel de beëindiging van verstrekingen bij of krachtens de Wet COA.

Ingevolge artikel 12 Wet COA is de bij die wet aangewezen Minister bevoegd regels te stellen met betrekking tot verstrekingen aan asielzoekers en andere categorische vreemdelingen als bedoeld in artikel 3, tweede lid, Wet COA. Van deze bevoegdheid is gebruik gemaakt door de vaststelling van de Rva 2005 van 26 januari 2005, gepubliceerd in de Staatscourant van 3 februari 2005, nr. 24.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, Rva 2005 draagt het orgaan zorg voor de centrale opvang van asielzoekers door erin te voorzien dat hen opvang wordt geboden in een opvangvoorziening. In het tweede lid van dat artikel is bepaald wie tot de in het eerste lid bedoeld categorieën asielzoekers aan wie opvang wordt geboden behoren.

Ingevolge het derde lid, onder f en g, van artikel 3 Rva 2005, worden gelijkgesteld met de in het tweede lid bedoelde categorieën asielzoekers (f) de vreemdeling wiens uitzetting op grond van artikel 64 Vw 2000 van de Vreemdelingenwet achterwege blijft en (g) de vreemdeling die rechtmatig in Nederland verblijft, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f of h van de Vreemdelingenwet 2000, en die zich naar het oordeel van de Minister, feitelijk in dezelfde situatie bevindt als bedoeld in artikel 64 Vw 2000.

In artikel 4, vierde lid, Rva 2005 is bepaald dat het enkele beroep op artikel 64 Vw 2000 danwel het beroep op een daarmee gelijk te stellen feitelijk situatie, als bedoeld in artikel 3, derde lid, aanhef en onder f, van deze regeling, geen recht op opvang genereert.

2.6 Verweerder heeft aan de afwijzing van het verzoek om continuering van de opvang in de eerste plaats ten grondslag gelegd dat de rechtsgevolgen van artikel 45 Vw 2000 in werking zijn getreden nadat de Minister verzoekers aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de meermvattende beschikking van 12 april 2006 heeft afgewezen, waardoor van rechtswege het recht op verstrekkingen is geëindigd. Dat besluit is in rechte onaantastbaar geworden door de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Leeuwarden van 29 juni 2006 (kenmerk AWB 06/19288). Verzoeker heeft het voorgaande niet bestreden.

Daarnaast heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat geen aanwijzing van de Minister is ontvangen dat op verzoeker artikel 64 Vw 2000 dan wel de analoge situatie (nog) van toepassing is, waardoor hij op grond van artikel 3, derde lid, onder f, of g, Rva 2005 geen recht (meer) heeft op Rva-voorzieningen, waaronder opvang. Ook de door verzoeker ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier op medische gronden, geeft geen recht op continuering van de Rva-verstrekkingen en staat beëindiging van die verstrekkingen niet in de weg. Bovendien, zo heeft verweerder geoordeeld, kan verzoeker na beëindiging van de verstrekkingen ingevolge artikel 10 Vw 2000 aanspraak maken op voortgaande medische zorg waardoor de enkele omstandigheid dat verzoeker geen onderdak meer heeft niet tot de conclusie leidt dat een eventuele behandeling niet meer mogelijk is. Gelet op het voorgaande heeft verweerder verzoekers aanvraag om continuering van de Rva-verstrekkingen afgewezen. Onder verwijzing naar jurisprudentie van de AbRS heeft verweerder tevens het, in het bestreden besluit uitgebreid gemotiveerde, standpunt ingenomen dat er gelet op de tekst van de Rva 2005, sprake is van een gebonden bevoegdheid en dat er geen ruimte bestaat voor een eigen afweging dan wel beoordeling door verweerder over voortzetting van Rva-voorzieningen aan verzoeker.

2.7 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder terecht overwogen dat het enkele beroep op artikel 64 Vw 2000 of analoge toepassing daarvan, geen recht op (behoud van) Rva-verstrekkingen creëert en dat verweerder dienaangaande dient af te gaan op het oordeel van de Minister. In die zin volgt de voorzieningenrechter verweerder in diens standpunt dat sprake is van een gebonden bevoegdheid. Nu de Minister bij besluit van 12 december 2006 heeft besloten dat geen toepassing wordt gegeven aan artikel 64 Vw 2000, heeft verweerder hierin terecht aanleiding gezien de voorzieningen, waaronder opvang, te beëindigen. Dat verzoeker tegen voornoemd besluit van de Minister bezwaar heeft gemaakt, maakt het vorenstaande niet anders.

Ook heeft verweerder, onder verwijzing naar artikel 7, tweede lid, Rva 2005, terecht overwogen dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier geen recht geeft op (behoud van) Rva-verstrekingen.

2.8 De voorzieningenrechter stelt verder vast dat tussen partijen niet in geschil is dat verzoeker niet valt onder de in artikel 3, tweede en derde lid, Rva 2005, genoemde categorieën asielzoekers of daarmee gelijk gestelde vreemdelingen aan wie verweerder op grond van de Rva 2005 voorzieningen, waaronder opvang, verstrekt.

Verzoeker is evenwel van mening dat in zijn geval sprake is van bijzondere humanitaire en medische omstandigheden die verweerder ertoe nopen hem desondanks die voorzieningen te blijven verstrekken. In dit verband heeft verzoeker ook een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel onder meer onder verwijzing naar productie 5 bij het aanvullend bezwaarschrift van 17 januari 2007 in de artikel 64 Vw 2000-procedure.

2.9 Anders dan verweerder heeft gesteld in het bestreden besluit, kan verweerder, hoewel op grond van de wet geen aanspraak (meer) bestaat op Rva-verstrekingen, desondanks in geval van bijzonder schrijnende omstandigheden besluiten deze voort te zetten. De desbetreffende vreemdeling dient alsdan aannemelijk te maken dat van zodanige bijzondere omstandigheden sprake is.

Verzoeker heeft aangevoerd dat hij vanwege zijn medische situatie bij het stopzetten van verstrekingen in een noodsituatie zal geraken. De voorzieningenrechter maakt uit het BMA-rapport van 5 december 2005 op dat verzoeker vanwege de ziekte van Bechterew waaraan hij lijdt, wordt behandeld met medicatie in de vorm van pijnbestrijding en ontstekingsremmers, dat de BMA-arts van mening is dat bij het stopzetten van de behandeling geen acute medische noodsituatie zal ontstaan maar dat de BMA-arts aangeeft dat verzoeker voor zijn dagelijkse verzorging en primaire levensbehoeften volledig afhankelijk is van derden waardoor hij over mantelzorg dient te beschikken. Ook in de verklaring van 1 februari 2007 van revalidatiearts P.J.A. ten Hengel aan de MOA wordt onder andere bevestigd dat verzoeker zeer beperkt is in zijn mobiliteit en dat hij voor de dagelijkse lichamelijke verzorging volledig van hulp van thuiszorg afhankelijk is. De voorzieningenrechter is met verweerder van oordeel dat weliswaar in artikel 10 Vw 2000 is geregeld dat de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf (meer) heeft in Nederland aanspraak kan maken op medisch noodzakelijke zorg. Echter, gesteld noch gebleken is dat daaronder wordt verstaan de mantelzorg waar verzoeker afhankelijk van is. Ook overigens heeft in het bestreden besluit geen enkele beoordeling van de zijde van verweerder plaatsgevonden of verzoeker na het stopzetten van voorzieningen, waaronder opvang, in een humanitaire of medische noodsituatie zal geraken, ondanks het daaromtrent aangevoerde en met stukken onderbouwde door verzoeker. De voorzieningenrechter stelt daarmee vast dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte heeft nagelaten te beoordelen of sprake is van dermate bijzondere schrijnende omstandigheden waardoor de opvang en verstreking van andere voorzieningen in redelijkheid niet kan worden beëindigd.

Gelet op het vorenstaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat sprake is van onzorgvuldige besluitvorming en het besluit voorts op het laatstgenoemde punt een deugdelijke motivering ontbeert. Hieruit volgt reeds dat het bestreden besluit zal worden vernietigd. De voorzieningenrechter ziet derhalve geen aanleiding voor een beoordeling van de overige gronden.

2.10 Op grond van het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat het beroep gegrond zal worden verklaard. Dienovereenkomstig zal onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak worden gedaan, omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Het bestreden besluit zal worden vernietigd wegens strijd met het bepaalde in artikel 3:2 en artikel 3:46 Awb. De voorzieningenrechter acht tevens termen aanwezig voor toewijzing van de voorlopige voorziening. Er is aanleiding voor een proceskostenveroordeling en de voorzieningenrechter zal bepalen dat het betaalde griffierecht dient te worden vergoed. De proceskosten zijn op basis van het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het verzoek- en beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1).

### 3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;

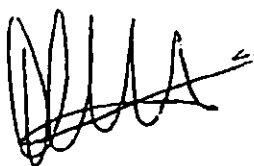
draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;

bepaalt dat de Rva-verstrekkings niet mogen worden beëindigd tot vier weken na de dag waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt;

wijst het verzoek om een voorlopige voorziening voor het overige af;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,-, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan verzoeker dient te betalen;

Aldus gedaan door mr. M.L. Weerkamp en in het openbaar uitgesproken op 15 februari 2007, in tegenwoordigheid van M.G. Panis, griffier.



### Rechtsmiddelenclausule

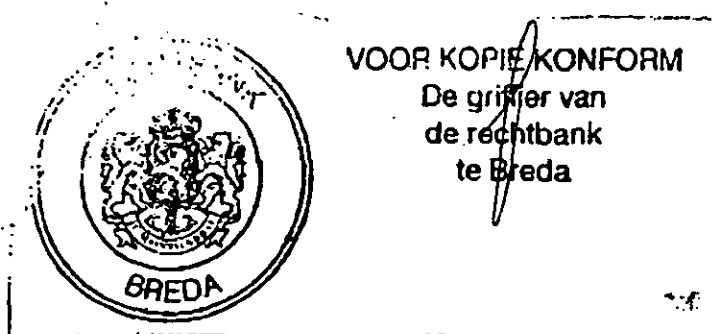
Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover daarbij is beslist op het verzoek om een voorlopige voorziening, geen hoger beroep instellen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover daarbij is beslist op het beroep, hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het

---

beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: [www.raadvanstate.nl](http://www.raadvanstate.nl))

afschrift verzonden op: 15 FEB 2007





**COA** Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State  
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken  
Postbus 16113  
2500 BC 's-Gravenhage

postbus 3002, 2280 AE Rijswijk

Centraal Bureau  
Sir Winston Churchilllaan 366a  
2285 SJ Rijswijk  
070 372 72 43  
070 372 70 00

|                  |                    |             |            |
|------------------|--------------------|-------------|------------|
| datum            | 15-03-2007         | ons kenmerk | 07u.000360 |
| onderwerp        | Awb                | uw brief    |            |
|                  | 07/5818            |             |            |
| inlichtingen bij | Mw mr S.F. Leeuwin | bijlage(n)  |            |

**AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK RAAD VAN STATE**

|                       |      |
|-----------------------|------|
| <b>RAAD VAN STATE</b> |      |
| INGEKOMEN             |      |
| 15 MRT 2007           |      |
| ZAAKNR.               |      |
| AAN:                  |      |
| BEHANDELD: CT:        | PAR: |

**HOGER BEROEPSCHRIFT**

*Inzake:*

**Appellant:** Het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers  
(COA), vertegenwoordigd door mw. mr S.F. Leeuwin

**Verweerder:** vertegenwoordigd door mr I.M. van  
Kuilenburg

Correspondentie uitsluitend  
aan het postadres met  
vermelding van de datum en  
het kenmerk van deze brief



## 1. Inleiding

1.1 Appellant (hierna: het COA) tekent hoger beroep aan tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, sector bestuursrecht, (hierna: de rechtbank), van 15 februari 2007, kenmerk Awb 07/5818 (*productie 1*). De rechtbank heeft in deze uitspraak het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard en de beschikking van het COA van 6 februari 2007 vernietigd.

1.2 Een overzicht van de processuele aanloop tot het hierboven genoemd besluit van appellant, is gegeven in de aangevallen uitspraak van 15 februari 2007. Om herhalingen te voorkomen verwijs ik naar de aldaar geschetste processuele achtergronden.

## 2. Grieven

2.1 Het COA is van oordeel dat de aangevallen uitspraak niet in stand kan blijven. Hiertoe wordt door het COA twee grieven opgeworpen.

### *Grief 1*

De grief van het COA richt zich tegen de volgende overweging van de rechtbank:

*"Anders dan verweerder heeft gesteld in het bestreden besluit, kan verweerder, hoewel op grond van de wet geen aanspraak (meer) bestaat op Rva- verstrekkingen, desondanks in geval van bijzonder schrijnende omstandigheden besluiten deze voort te zetten. De desbetreffende vreemdeling dient alsdan aannemelijk te maken dat van zodanige bijzondere omstandigheden sprake is (r.o. 2.9)*

### Motivering:

Met deze overweging miskent de rechtbank Breda dat er geen enkele grondslag in de wetgeving is, waardoor het COA genoodzaakt zou zijn de verstrekkingen in het geval van bijzonder schrijnende omstandigheden de opvang voort te zetten, ook in het geval er op grond van de wet geen aanspraak meer bestaat op Rva- verstrekkingen.

Een verzoek om (continuering van de) opvang dient appellant te toetsen aan de Rva 2005. In de Rva 2005 is onder meer bepaald welke categorieën vreemdelingen er recht op opvang hebben (artikel 3, tweede lid en derde lid, Rva 2005). Appellant meent dat indien een vreemdeling zich in zijn of haar verzoek om (continuering van de) verstrekkingen beroept op het bestaan van bijzondere omstandigheden, appellant een dergelijk beroep alleen op kan vatten als een beroep om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid als neergelegd in 4:84 Awb. Aldaar is bepaald dat een bestuursorgaan in het geval van bijzondere omstandigheden gebruik kan maken bij zijn inherente afwijkingsbevoegdheid. De Rva 2005 zelf kent een begrip als 'bijzondere omstandigheden' niet. Ook is er geen andere rechtsregel waarin bepaald wordt dat een bestuursorgaan in het geval van bijzondere omstandigheden kan af wijken van beleid of regelgeving. Appellant meent dan ook dat een beroep op het bestaan van bijzondere omstandigheden, waardoor appellant verzocht wordt af te wijken van de Rva 2005, niet anders geïnterpreteerd kan worden dan een verzoek aan appellant om gebruik te maken van een inherente afwijkingsbevoegdheid ex. artikel 4:84 Awb.

De Rva 2005 is echter een ministeriële regeling en een algemeen verbindend voorschrift (ABRvS 9 augustus 2002, AB 2002/30). Dat betekent, dat de inherente afwijkingsbevoegdheid van 4:84 Awb ten aanzien van appellant geen toepassing heeft. Deze geldt immers alleen in het geval van een beleidsregel. Daar is in deze geen sprake van. Nu er geen sprake is van een inherente afwijkingsbevoegdheid, kan het COA bij zijn beoordeling van een verzoek om (continuering van de) opvang slechts toetsen aan de voorwaarden zoals gesteld in de Rva 2005, maar kan het COA niet toekomen aan een toetsing van eventuele bijzondere omstandigheden die ex. artikel 4:84 Awb een afwijking van de Rva 2005 mogelijk zouden kunnen maken.

De rechtbank Breda miskent - door te overwegen dat het COA de bevoegdheid heeft om in het geval van bijzondere omstandigheden de verstrekkingen, alhoewel daarop geen aanspraak bestaat, niettemin voort te zetten - dat het COA óók in het geval van het eindigen van de opvang conform artikel 45 Vw 2000 géén inherente afwijkingsbevoegdheid heeft. Het COA kan bij het van rechtswege eindigen van de verstrekkingen niet afwijken van de Vreemdelingenwet 2000, zodat het mogelijke bestaan van bijzondere omstandigheden ook bij het eindigen van de verstrekkingen conform ingevolge 45 Vw 2000 geen rol kunnen spelen. Slechts in het geval de betrokken vreemdeling behoort tot een van de categorieën vreemdelingen met recht op opvang (artikel 3, tweede lid, Rva 2005), kan het COA besluiten om de verstrekkingen - ondanks het bestaan een meeromvattende beschikking ex artikel 45 vw 2000 - niet te eindigen.



Voorts miskent de rechtbank Breda dat deze, door een oordeel omtrent de bijzonder schrijnende omstandigheden te geven, indirect een oordeel geeft omtrent het eindigen van de verstrekkingen. Doordat de rechtbank Breda de bijzondere omstandigheden samen met de vraag naar de juistheid van het eindigen van de opvang betreft, miskent de rechtbank Breda dat dit geen vraagstuk is hetgeen in een COA procedure beantwoord kan en mag worden. Immers, zoals hierboven reeds aangegeven eindigen de verstrekkingen van verweerder van rechtswege (artikel 45 v.w. 2000). De COA procedure heeft *enkel* betrekking op de vraag of verweerder al dan niet tot een van de categorieën vreemdelingen met recht op opvang als bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, Rva 2005 behoort, hetgeen ten aanzien van verweerder niet het geval is.

Het COA heeft een gebonden beslissingsbevoegdheid aan de Rva 2005. Het COA kan en mag daar niet van afwijken. Er is voor het COA, zoals uit bovenstaande blijkt, geen ruimte om te toetsen of er al dan geen sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan in afwijking van de Rva 2005 opvang geboden dient te worden. Het oordeel van de rechtbank op dit punt is dan ook niet juist.

#### *Grief II*

De tweede grief van het COA richt zich tegen de volgende overweging van de rechtbank:

*"De voorzieningenrechter is met verweerder van oordeel dat weliswaar in artikel 10 Vw 2000 is geregeld dat de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf (meer) heeft in Nederland aanspraak kan maken op medisch noodzakelijke zorg. Echter, gesteld noch gebleken is dat daaronder wordt verstaan de mantelzorg waar verzoeker afhankelijk van is. Ook overigen heeft in het bestreden besluit geen enkele beoordeling van de zijde van verweerder plaatsgevonden of verzoeker na het stopzetten van voorzieningen, waaronder opvang, in een humanitaire of medische noodsituatie zal geraken, ondanks het daaromtrent aangevoerde en met stukken onderhouwde door verzoeker."*

#### **Motivering:**

Met dit oordeel miskent de rechtbank dat artikel 10 Vw 2000 juist in het leven is groepen zodat vreemdelingen die van alle andere verstrekkingen zijn uitgesloten, niet in een medische noodsituatie terecht hoeven te komen, omdat zij ingevolge artikel 10 Vw 2000 aanspraak kunnen maken op een medisch noodzakelijke behandeling. Ook Uw Afdeling heeft gelijkluidend geoordeeld. Zie:



*"Zoals door het COA aangegeven, kan de vreemdeling, na beëindiging van de verstrekkingen, ingevolge artikel 10 van de Vw 2000 desgewenst aanspraak maken op voortgaande medische zorg. De enkele omstandigheid dat zij mogelijk geen onderdak zal hebben, leidt niet tot de conclusie dat een eventuele behandeling niet mogelijk is."* (ABRvS, d.d. 24 november 2004, no. 2004049721/1).

*"betrokkene kan ingevolge art. 10 Vw 2000 aanspraak maken op voortgaande behandeling, zoals door het BMA noodzakelijk geacht. De enkele omstandigheid dat de vreemdelingen geen onderdak zullen hebben, leidt niet tot de conclusie dat de behandeling niet kan worden voortgezet."* (ABRvS, d.d. 20 januari 2005, no. 200406855/1).

*"Daar komt bij dat zij na de beëindiging van de verstrekkingen ingevolge artikel 10 van de Vw 2000 aanspraak kan maken op voortgaande medische behandeling. De enkele gestelde omstandigheid dat de vreemdelingen geen onderdak zullen hebben, heeft het COA niet tot de conclusie hoeven leiden dat de behandeling niet kan worden voortgezet."* (ABRvS, d.d. 27 juni 2006, no. 200600629/1).

Het behoort noch tot de bevoegdheid van appellant noch tot de taak van appellant om nader onderzoek te verrichten naar de medische situatie waarin verweerder zich bevindt. Het COA heeft hiertoe geen onderzoeksplicht. Uw Afdeling heeft gelijkluidend geoordeeld. Zie:

*"De voorzieningenrechter heeft derhalve terecht overwogen dat het niet aan het COA was om te onderzoeken of het, gelet op de gezondheidstoestand van appellanten, voor hen verantwoord is om te reizen."* (ABRvS, d.d. 10 oktober 2003, no. 200305575/1).

De rechtbank s'-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem (productie 2), heeft het volgende overwogen:

*"Ingevolge artikel 10, tweede lid, Vw heeft verzoeker recht op medisch noodzakelijke zorg. Dit betekent niet, zoals door verzoeker gesteld, dat hij slechts recht heeft op medische zorg indien sprake is van een acute medische nood situatie in levensbedreigende of invaliderende situaties. Medisch noodzakelijke zorg omvat ook de zorg die noodzakelijk is om een levensbedreigende situatie te voorkomen."* 5



COA Centraal Orgaan opvang asielzoekers

*" Uit de door verweerder verstrekte informatie blijkt dat artsen en hulpverleners in de eerstelijns zorg die medisch noodzakelijke zorg hebben verleend een beroep kunnen doen op het koppelingsfonds. Het zogenaamde Koppelingsfonds vergoedt de kosten aan de arts of de hulpverlener indien sprake is van medisch noodzakelijke zorg. Voor medisch noodzakelijke zorg verleend in ziekenhuizen kan de behandelend arts een beroep doen op de post "duizende debiteuren" van het ziekenhuis die in samenspraak met de zorgverzekeraars wordt opgevoerd. Het is de behandelend arts of hulpverlener zelf die bepaalt of sprake is van medisch noodzakelijke zorg."*

(Uitspraak rechtbank s'-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, d.d. 20 januari 2006, AWB 05/57971)

Appellant attendeert verweerder enkel op de mogelijkheid dat artikel 10 Vw 2000 is bedoeld om een medische noodsituatie te voorkomen. Artikel 10 Vw 2000 laat onverlet dat de verstrekkingen eindigen op grond van artikel 45 Vw 2000.

### 3 Conclusie

Gelet op het voorgaande stelt het COA zich op het standpunt dat de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, sector bestuursrecht, van 15 februari 2007, kenmerk Awb 07/5818 dient te worden vernietigd en dat het inleidende beroep ongegrond dient te worden verklaard.

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Mw mr S.F. Leeuwin  
jurist

#### Productielijst:

Productie 1: Uitspraak Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, d.d. 15 februari 2007, kenmerk Awb 07/5818;

Productie 2: Uitspraak rechtbank s'-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, d.d. 20 januari 2006, kenmerk Awb 05/57971